

1. Jak může člověk získat věčný život – musí se narodit znovu.

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

To je vůbec nejdůležitější otázka, kterou by si měl každý přemýšlející smrtelník položit. Je stará, jako lidstvo samo. Bůh stanovil jako podmínku pro věčný život naprostou poslušnost vůči Jeho příkazům. **Genesis 2:16–17** „¹⁶A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromů zahrady směle jez, ¹⁷ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejz. Neboť v den kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.“

Satan nelenil a nabídl Evě, když ji sváděl ke vzpouře proti Stvořiteli alternativní nabídku věčného života. **Genesis 3:4–5** „⁴Had ženě řekl: Jistě nezemřete, ⁵neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.“

Jinými slovy by se dalo říci: „Budete mít nesmrtelnost sami ze sebe, budete mít nesmrtelnou duši. Dnes je moderní víra v reinkarnaci, což je varianta satanovy lži. Ateismus, což je další světónázor inspirovaný nepřítelem Boha a člověka zase nedává vůbec žádnou naději na věčný život. Aby zmátl nás křesťany, tak nám ve své rafinovanosti předkládá různé verze evangelia. Jedna se nazývá evangelium prosperity. Další je zákonictví, tedy snaha spasit sám sebe svými dobrými skutky. Opakem je pak evangelium levné milosti, které učí, že člověk bude spasen i se svými hříchy, protože Ježíš přece za naše hříchy zemřel. To je důvod, proč nás Pán Ježíš varuje, aby nás někdo nesvedl a to nejen v otázce Jeho druhého příchodu, ale i v otázce jak může padlý člověk znovu získat věčný život. **Matouš 24:4** „...Dávejte si pozor, aby vás někdo nesvedl.“

EGW 1SM – Vybrané spisy 171 „Nedovolte, aby cokoliv odvedlo vaši pozornost od otázky: ‚Co mám dělat, abych získal věčný život?‘ To je otázka života a smrti, kterou musíme vyřešit jednou provždy.“

Jakou přednost měl bohatý mládenec, když se mohl zeptat samotného Boha v osobě Ježíše Krista. Naše studium začneme zkoumáním textu v **Lukášově** evangeliu **18:18** „Jeden z předních mužů se ho otázel: ‚Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?‘“

Tento mladý muž předtím, než položil Kristu tuto otázku viděl, s jakou láskou se Ježíš chová k dětem, které k němu přinášeli. Tím se mu Spasitel velmi zalíbil a on pocítil touhu stát se jeho učedníkem. Ježíš mu na jeho otázku odpověděl: **Matouš 19:17–20** „...¹⁷Chceš-li vstoupit do života, zachovej přikázání. ¹⁸Rekl mu: ‚Která?‘ Ježíš řekl: ‚Nezavraždíš, nezczizolozíš, neukradneš, nevydáš křivé svědectví, ¹⁹cti otce a matku, budeš milovat svého bližního jako sebe.‘ ²⁰Mladík mu řekl: ‚To všechno zachovávám. Co mi ještě schází?‘“

Kristus byl mladému muži velmi nakloněn. Věděl, že ujištění: „To všechno zachovávám“ myslel upřímně. Přesto ale měl velký problém. Jeho chápání Božího zákona bylo velmi povrchní a vše se zdálo být v pořádku pouze z vnějšího pohledu.

EGW Kristova podobenství 391 „Posuzováno podle lidských měřítek si zachoval neposkvrněný charakter. Jeho vnější život byl do značné míry prostý viny. Opravdu si myslel, že jeho poslušnost byla bez chyby. Přesto měl tajnou obavu, že mezi ním a Bohem nebylo vše v pořádku. To v něm vyvolalo otázku: ‚Co mi ještě schází?‘“

Kristus znal jeho povahu a věděl, že mu chybí jedna zásadní věc. Chyběla mu Boží láska v jeho nitru. Pokud by tento nedostatek nebyl odstraněn, tak by to pro jeho spásu mělo fatální důsledek. Když nebude milovat Boha z celého srdce, tak se mu to stane osudným. Celá jeho osobnost se rozpadne. Neustálým uspokojováním vlastních zálib se totiž člověka stále více zmocňuje sobectví.

Proto mu Ježíš řekl: **Matouš 19:21–22** „²¹Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a dej chudým, a budeš mít poklad v nebesích, pak přijď a následuj mne. ²²Když mladík uslyšel toto slovo, odešel zarmoucen, neboť měl mnoho majetku.“

Mladý muž měl příležitost stát se Božím synem a spolu s Kristem dědicem nebeského bohatství. To by ale znamenalo vzít na sebe kříž a následovat Krista na cestě sebezapírání. Pochopil, co Kristova slova znamenají, a zesmutněl. Kdyby si uvědomil hodnotu daru, který mu Ježíš nabízel, rychle by se byl připojil k jeho následovníkům. Toužil sice po nebeských pokladech, ale chtěl si užít i svého pozemského bohatství. Kristovy podmínky jej zarmoutily. Chtěl získat věčný život, ale nebyl ochoten přinést potřebnou obět'. Cena za věčný život se mu zdála být příliš vysoká. Proto smutně odešel. Tento člověk byl ve skrytu duše sobec, který se nechtěl s nikým podělit o své bohatství. Neměl Boží lásku v srdci. Byl na cestě smrti a zvolil si na ní zůstat.

Příslaví 14:12 „Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.“

EGW Touha věků str. 520 Kristovo jednání s bohatým mládencem je pro nás velkým poučením. Bůh dal svým služebníkům pravidla, kterými se mají řídit. Žádá od nich poslušnost zákona. Ne však pouhé vykonávání jednotlivých ustanovení, ale poslušnost, která se projevuje v celém životě a odráží se v povaze. Bůh sám určil, jací mají být ti, kdo se stanou občany jeho království. Za své děti přijme jen lidi, kteří budou spolupracovat s Kristem a vyznávat: „Pane, vše, co mám, i vše, čím jsem, patří tobě.“ Měli bychom zvážít, co to znamená, když člověk touží po nebi, a přece se jej zřekne proto, že není

ochoten plnit požadavky, jimiž je vstup do Božího království podmíněn. Zamysleme se nad tím, co se vlastně stalo. Mladý muž řekl Kristu: „Ne, nemohu ti dát vše.“ Neříkáme to i my? Spasitel nám nabízí spolupráci v díle, které nám Bůh svěřil. Chce využít možností, které jsme od Boha dostali, aby jeho dílo ve světě postupovalo kupředu. Jen tak nás může zachránit.

1. List Janův 3:16–18 „¹⁶Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svůj život. I my jsme povinni položit své životy za bratry. ¹⁷Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska? ¹⁸Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.“

O tom, že Ježíš, Stvořitel a Král vesmíru, položil svůj drahocenný život za nás padlou lidskou rasu budou spasení lidé přemýšlet a hloubat po celou věčnost. Všichni, kteří Ježíše opravdu následují, mají morální povinnost následovat jeho příklad. Kdyby to bylo nutné, tak i položit svůj život.

1. List Janův 4:7–8 „⁷Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. ⁸Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“

Satan všechny lidi podvedl, okradl nás o věčný život, týrá nás a přenechává zkáze. Miliardy lidí, kteří před námi zemřeli drží v hrobě, jako své zajatce. Spasitel se však nad naší bezmocností slitoval. Vzdal se své slávy a přišel nás zachránit. Zemřel, aby nás vykoupil. Poukázal na příklad vlastního života a řekl svým následovníkům, aby ho napodobovali a dělali pokud možno vše, jako On. Bůh od svých dětí očekává nejenom slova, ale především i činy.

1. List Janův 2:6 „Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil On.“

Dnešní svět si potřebuje uvědomit tuto skutečnost, stejně jako lidé v Ježíšově době. Sobectví a bezcitný formalismus téměř udusil oheň lásky a potlačil ušlechtilé vlastnosti, které člověka povznášejí. Mnozí lidé se hlásí k Ježíšovu jménu, ale zapomínají, že křesťané mají představovat Krista. Hřích je tím největším zlem a je na nás, abychom hříšníkům se soucitem pomáhali. Pokud Boží děti prokazují lidem milosrdenství, dobrotu a lásku, vydávají svědectví o nebeských zásadách. Dokazují, že „**Hospodinův zákon je ryzí, obnovuje duši**“ **Žalm 19:8**. Boží láska v srdci je totiž jediným zdrojem, ze kterého může pramenit naše láska k ostatním lidem.

1. List Janův 4:20 „Řekne-li někdo: ‚Miluji Boha,‘ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl.“

1. List Janův 4:12 „Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.“

EGW MB – Myšlenky z hory Blahoslavenství 25 Pokud nepřijmeme do našeho života princip sebe obětující se lásky, který je principem Božího charakteru, nemůžeme Boha znát.

EGW Kristova podobenství 384 Základem zbožnosti je láska. Ať už je vyznání víry jakékoliv, nikdo nemá čistou lásku k Bohu, pokud nemá nesobeckou lásku k bratru. Takového ducha ale nikdy nezískáme tím, že se budeme snažit druhé lidi milovat. To, co potřebujeme, je Kristova láska v srdci. Když se vlastní já spojí s Kristem, tak pravá láska vyvstane spontánně. Plnosti křesťanského charakteru dosáhneme tehdy, když z našeho nitra neustále vyvěrá podnět pomáhat a žehnat druhým.

Jan 13:35 „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

EGW Kristova podobenství 384 Není možné, aby srdce, v němž přebývá Kristus, bylo bez lásky. Milujeme-li Boha, protože on první miloval nás, budeme milovat všechny, za které Kristus zemřel.

Římanům 13:10 „Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplněním zákona je tedy láska.“

Člověk, který miluje svého bližního, naplnil smysl Zákona. Všechna Boží přikázání jsou založena na principu lásky. Proto Boží zákon nemůže být dodržován pouze nějakou vnější snahou dodržovat literu Zákona. Opravdová poslušnost je záležitostí srdce a ducha. To je základní biblická pravda. Pro Židy tenkrát, stejně jako i pro mnohé křesťany dnes, je Boží zákon studeným seznamem pravidel a požadavků, jejichž splnění Bůh od člověka striktně vyžaduje. To je ovšem velký omyl. Ježíš přišel na tento svět, aby lidem ukázal, že pravou podstatou Božího zákona je láska k Bohu a ke svému bližnímu. Když se díváme na Ježíše, tak vidíme, jak vypadá dodržování Božího zákona v praxi.

1. List Korintským 13:4–7 „⁴Láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. ⁵Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá zlo. ⁶Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. ⁷Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.“

Pavel v těchto textech analyzuje, jak vypadá opravdová láska. Trpělivost je ve světě, kde panuje netrpělivost a agresivita, vzácnou vlastností. Láska trpělivě snáší chyby, slabosti a nedokonalost ostatních lidí. Člověk s takovou láskou v srdci chápe, že všechny lidské bytosti dělají chyby, které jsou důsledkem morálního pádu člověka. Opravdu obrácený člověk má takový postoj v mysli, který mu umožňuje být tichý a trpělivý i když je utlačován, falešně nařčen, nebo pronásledován. Také má soucit a pochopení pro lidi, kteří prožívají životní rány osudu a jiné problémy. Ve všech životních okolnostech se láska projevuje laskavostí. Je opakem nenávisti, hněvu, hrubosti a pomstychtivosti. Od svého pádu do hříchu se satan dost úspěšně snaží vložit do lidských srdcí neřest závist a nenávisť, aby všechny lidské bytosti byly tak morálně zkorumpované, jako je on.

2. List Korintským 5:14 první část verše: „**Neboť Kristova láska nás váže**“ – má ve své moci,...

Mnozí lidé říkají: Ale my jsme přece jenom lidi, jak můžeme mít takovou lásku? Opravdoví křesťané ale mají spoluúčast na Boží přirozenosti. Mají v sobě Krista, tu naději slávy. Pokud jsme tzv. pouze lidé, tak nejsme křesťané.

List Koloským 1:26–27 „²⁶to tajemství, které bylo od věku a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým, ²⁷kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy.“

List Římanům 5:5 „A naděje nezahanbuje, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“

EGW SD - Synové a dcery Boží 49 „Mnozí klamou sami sebe, neboť v jejich srdcích nepřebývá princip lásky.“

1. List Korintským 13:1–3 „¹Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov, nebo zvučící činel. ²A kdybych měl proctví a znal všechna tajemství a měl všechno poznání a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemístoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem. ³A kdybych dal pro nasycení chudých všechnen svůj majetek a kdybych vydal své tělo ke spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.“

EGW Kristova podobenství 158 „Můžeme být aktivní, můžeme vykonat mnoho práce, ale bez takové lásky, kterou měl ve svém srdci Kristus, nemůžeme být nikdy připočítáni k nebeské rodině.“

EGW MH – Cesta ke zdraví 143 „Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po moci, která by jim dala vládu nad hříchem, po moci, která by je vysvobodila z otroctví zla, po moci, která by jim dala zdraví, život a pokoj.“

EGW Touha věků 391 „Boží slovo v srdci člověka ovlivňuje jeho myšlení a napomáhá rozvoji povahy. Každý, kdo vírou stále hledí na Ježíše, bude posílen. Bůh sešle svému hladovějícímu a žíznícímu lidu vzácná zjevení. Věřící poznají, že Kristus je jejich osobním Spasitelem. Budou-li se sytit Jeho Slovem, zjistí, že v něm je Duch a život. Boží Slovo potlačuje přirozené pozemské sklony lidské povahy a dává nový život v Ježíši Kristu. Duch svatý přichází k člověku jako Utěšitel. Proměňující moc jeho milosti obnovuje v Kristově učedníkovi Boží obraz. Učedník se stává novým stvořením. Nenávist se proměňuje v lásku a srdce získává Boží podobu. To je význam slov v **Matoušově evangeliu 4:4** „**Člověk nebude žít jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.**“ Kristus vyslovil věčnou a svatou pravdu o vztahu mezi ním a jeho následovníky. Znal povahu lidí, kteří se k němu hlásili jako jeho učedníci a Jeho slova pro ně byla zkouškou víry. Prohlásil, že mají věřit a jednat podle jeho učení. Všichni, kdo jej přijmou, budou mít podíl na jeho povaze a budou se mu podobat. Musí se však vzdát svých ctižádostivých cílů a cele se odevzdat Ježíši. Byli povoláni k sebezapření, tichosti a pokoře. Půjdou-li úzkou cestou Muže Golgoty, získají dar věčného života a nebeské slávy.“

EGW Kristova podobenství 315 „Mnozí, kdo si říkají křesťané, jsou pouhými lidskými moralisty. Působení Ducha svatého je pro ně cizí.“

EGW 4 T – Svědectví církvi 394 „Lidé jsou ohledně plánu spasení neznalí a potřebují více poučení o tomto důležitém tématu, než o kterémkoliv jiném.“

Římanům 10:2–3 „²Neboť jim vydávám svědectví, že mají horlivost pro Boha, ale ne podle pravého poznání. ³Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní spravedlnost, nepodřídili se spravedlnosti Boží.“

EGW 1SM – Vybrané spisy 363, 364 „Opravdová víra si přivlastňuje Kristovu spravedlnost a hříšník se stává vítězem spolu s Kristem, neboť se stává účastníkem Božské přirozenosti, a tak se spojuje božství s lidstvím. Kdo se snaží dosáhnout nebe vlastními skutky, tedy dodržováním Zákona, se pokouší o nemožné. Člověk nemůže být spasen bez poslušnosti, ale jeho skutky by neměly být z něho samotného; měl by v něm působit Kristus, aby chtěl a konal z Jeho dobré vůle.“

Efeským 2:8–10 „⁸Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás — je to Boží dar; ⁹není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.“

EGW RH 9-3-1889 „Potřebujeme být osvíceni, pokud jde o plán spasení. Není ani jeden ze sta, kdo by sám rozuměl biblické pravdě o tomto tématu, které je tak nezbytné pro naše současné i věčné blaho.“

„Nepřítel člověka a Boha si nepřeje, aby tato pravda byla jasně představena, protože ví, že pokud ji lidé plně přijmou, jeho moc bude zlomena.“

EGW TM – Svědectví kazatelům 385 „V boji o věčný život se nemůžeme opírat o někoho jiného. Chléb života musí jíst každý sám. Každý z nás se na něm musí podílet individuálně, aby jeho proměňující moc oživila a posílila duši, tělo i mysl.“

Římanům 1:16 „Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: "Spravedlivý z víry bude živ.“

Tam, kde evangelium padne na úrodnou půdu, Boží moc odstraní všechny překážky, které brání, aby člověk získal věčný život. To apoštol Pavel věděl ze své vlastní zkušenosti. Sám pocítil Boží moc ve svém vlastním životě. Tato moc ho proměnila ze Saula v Pavla. O tom svědčil všude, kam přišel. Evangelium je sice pro všechny lidi, ale jeho moc zažijí pouze ti, kteří ho vírou bezvýhradně přijímají.

EGW MH - Cesta ke zdraví 469 „Abychom mohli přesvědčit druhé o moci Kristovy milosti, musíme poznat její moc ve vlastním srdci a životě.“

EGW MH - Cesta ke zdraví 99 „Evangelium má být prezentováno, ne jako teorie bez života, ale jako živá síla, která mění život. Bůh chce, aby jeho služebníci vydávali svědectví o tom, že díky jeho milosti mohou lidé získat podobnost s Kristem a radovat se z jistoty jeho velké lásky.“

EGW OHC – Naše vysoké povolání 336 „Mnozí si uvědomují své velké nedostatky, čtou, modlí se a rozhodují se, a přesto nedělají žádné pokroky. Zdá se, že jsou bezmocní, aby odolali pokušení. Důvodem je, že nejdou dostatečně do hloubky. Neusilují o důkladné obrácení duše, aby proudy, které z ní vytékají, byly čisté a chování svědčilo o tom, že v ní vládne Kristus. Všechny charakterové vady mají původ v srdci. Pýcha, marnivost, zlá povaha a chamtivost vycházejí z tělesného srdce neobnoveného Kristovou milostí.“

Je tedy zřejmé, že tělesné srdce a mysl nemohou poslouchat duchovní Zákon. Mohou poslouchat pouze literu zákona. Takovou zkušenost měl i Pavel před svým obrácením. Ještě jiná Biblická postava měla stejný problém. Vzpomeňme si na Nikodéma a na to, co mu Ježíš řekl.

Jan 3:1–2 „¹Mezi farizeji, byl člověk jménem Nikodém, přední muž mezi židy: ² Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: ‚Rabbi, víme, že jsi přišel od Boha jako učitel, neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li s ním Bůh.‘“

Ježíš ve své nekonečné moudrosti viděl v Nikodémovi hledače pravdy a proto mu řekl: **Jan 3:3** ... „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“

Nikodém byl přísným farizejem a pyšnil se svými dobrými skutky. Lidé si ho vážili pro štedrost a velkorysost, s jakou podporoval chrámovou službu, a on si byl jist Boží přízní. Pomyšlení na to, že by mohlo existovat tak čisté království, že by je člověk jako on nemohl spatřit, jej vyděsilo. Jako rozený Izraelec považoval svůj podíl v Božím království za naprosto samozřejmý. Necítil potřebu se nějak měnit. Spasitelova slova jej překvapila. Popudila ho především proto, že se týkala přímo jeho osoby.

Střetla se v něm farizejská pýcha s upřímnou touhou poznat pravdu. Udivilo ho, jak s ním Kristus mluvil, i to, že vůbec nebral ohled na jeho postavení v Izraeli. Zcela vyveden z rovnováhy odpověděl Kristu ironickou otázkou:

Jan 3:4 „Nikodém mu řekl: ‚Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.‘“

Stejně jako mnozí další lidé, jejichž svědomí zasáhne Boží pravda, je i Nikodém důkazem toho, že člověk ve své přirozenosti nepřijímá věci Božího Ducha. Duchovní věci u něho nenalézají ohlas, protože je třeba chápat je duchovně. Ježíš se s ním nijak nepřel. S důstojným klidem mu odpověděl.

Jan 3:5-10 „⁵Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. ⁸Vítr vane, kam chce, a ty slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ ⁹Nikodém mu odpověděl: „Jak se to může stát?“ ¹⁰Ježíš mu odpověděl: „Ty jsi učitel Izraele a toto nevíš?“

Nikodém věděl, že Kristus má na mysli křest vodou a obnovu srdce Božím Duchem. Byl přesvědčen, že stojí vedle toho, jehož příchod předpověděl Jan Křtitel.

Z Bible víme, že lidské srdce je samo o sobě zlé. V knize **Job 14:4** se dočteme. „Kdo učiní z nečistého čistě? Nikdo.“

Žádný člověk nedokáže uzdravit hříšnou duši. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, protože vlastní já se nechce, ani nemůže podřídit Božímu zákonu. **Římanům 8:7** „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“

V **Matoušově evangeliu 15:19** je psáno: „Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstva, krádeže, křivá svědectví, urážky.“

EGW Touha věků str. 172. „Nejprve je třeba vyčistit pramen srdce, teprve potom z něho může vytékat čistá voda. Člověk, který se snaží dostat do nebe svými vlastními skutky, zachováváním Zákona, usiluje o nemožné. Zákonictví či formální zbožnost nikoho nezachrání. **Život křesťana není úpravou, či vylepšením starého života, je to úplná změna charakteru.** Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přinést jen mocné působení Ducha svatého.“

EGW MS - Manuskript 148, 1897 „Znovuzrození je v této době vzácnou zkušeností. To je důvod, proč je v církvích tolik zmatků. Mnozí, kteří se odvolávají na Kristovo jméno, jsou neposvěcení a nesvatí. Byli pokřtěni, ale jsou pohřbeni zaživa. Vlastní já nezemřelo, a proto nepovstali k novému životu v Kristu.“

V dnešní době se ve většině denominací lidé uvažující o křtu nedozví a nenaučí, jak mají zemřít sami sobě a jak je důležité vzdát se všech hříchů svého srdce. Hříchů jako je nenávisť, zloba, hořkost, zášť, netrpělivost, podrážděnost, žárlivost a jiné.

2. List Korintským 5:17 „Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové.“

1. List Janův 1:7, 9 - 11 „⁷Milovaní, nepišu vám nové přikázání, ale staré, které jste měli od počátku. To staré přikázání je slovo, které jste už dávno slyšeli. ⁹Kdo říká, že je ve světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. ¹⁰Kdo svého bratra miluje, zůstává v tom světle a není v něm žádné pohoršení. ¹¹Kdo však svého bratra nenávidí, je ve tmě, ve tmě chodí a neví, kam jde; neboť tma oslepila jeho oči.“

EGW RH 7-22-1890 „To, co bylo na charakteru závadné, je z duše očištěno Ježíšovou láskou. Všechno sobectví je vyhnáno, veškerá závist a zlé řeči jsou vykořeněny a v srdci dochází k radikální proměně.“

EGW RH 7-30-1901 „Mnozí, kdo vyznávají, že následují Krista, nemají pravé náboženství. Ve svém životě neprojevují ovoce pravého obrácení. Jsou ovládnáni stejnými návyky, stejným duchem chybování a sobectví, který je ovládal předtím, než Krista přijali.“

Do Božího města nemůže vstoupit nikdo, kdo nepoznal skutečné obrácení. Při pravém obrácení se duše znovu rodí. Chrám duše se zmocňuje nový duch. Začíná nový život. V charakteru se zjevuje Kristus.

Římanům 8:3–4 „³Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.“

EGW MB - Myšlenky z hory Blahoslavenství 54, 55 „Zákon je svatý, ale Židé nemohli dosáhnout spravedlnosti vlastním úsilím jej dodržovat. Kristovi učedníci musí získat spravedlnost jiného druhu, než měli farizeové, chtějí-li vstoupit do nebeského království. Bůh jim ve svém Synu nabídl dokonalou spravedlnost Zákona. Pokud by plně otevřeli svá srdce, aby přijali Krista, pak by v nich přebýval samotný Boží život. Jeho láska, by v nich přebývala a přetvářela by je k Jeho vlastní podobě. A tak by díky Božímu daru získali spravedlnost, kterou Zákon vyžaduje... totiž napodobení Kristova charakteru v sobě samých.“

Vraťme se ale k Nikodémovi, který byl stále ještě zmaten tím, co mu Ježíš vysvětloval. Aby to lépe pochopil, tak Ježíš použil příklad z přírody, kterou sám stvořil.

Jan 3:8 „Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“

EGW Touha věků 175. „Vítr poznáme podle šumění větví, listů a květů, vidět ho však nemůžeme. Nikdo neví, kde se vzal a kam se ztrácí. Stejně působí i Duch svatý na lidské srdce. O jeho působení se nedá říci nic víc, než o pohybech větru. Člověk není vždy schopen přesně určit čas, místo a okolnosti, za kterých byl obrácen. To však ještě neznamená, že obrácení neprožil. Nenápadně jako vítr, Kristus stále působí na lidské srdce. Pomalu a snad i nepozorovaně ovlivňuje člověka síla, která jej přivádí ke Kristu. Může se to dít při rozjímání o Spasiteli, při četbě Písma, nebo při poslechu kázání. Najednou se člověk na naléhavou výzvu Ducha s radostí odevzdá Ježíši. Mnozí lidé tomu říkají náhlé obrácení, ale je to výsledek dlouhodobého úsilí božího Ducha, jeho pozvolné a trpělivě práce. Vítr je sice sám o sobě neviditelný, ale můžeme vidět a cítit důsledky jeho činnosti. Tak se i působení Ducha projevuje v činech člověka, který pocítil jeho spásnou moc. Když se Boží Duch zmocní srdce, změní celý život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřiká se zlých skutků. Namísto hněvu, závidivosti a hádek nastupuje láska, pokora a pokoj. Smutek se mění v radost a ve tváři se zrcadlí nebeské světlo. Nikdo nevidí ruku, která nadlehčuje břemeno života, ani světlo, které sestupuje z nebeských dvorů. Odevzdá-li se člověk s vírou Bohu, Bůh mu požehná. Síla, kterou lidské oko nevidí, přetváří člověka v novou bytost k Božímu obrazu.“

EGW SC – Cesta ke Kristu 28 „Možná si jako Nikodém lichotíme, že náš život je správný, že náš mravní charakter je správný, a mysleli jsme si, že nemusíme pokořovat srdce před Bohem, jako obyčejný hříšník; ale když do našeho nitra pronikne Kristovo světlo, rozpoznáme sobectví motivů a nepřátelství vůči Bohu. To poskvňuje náš každý životní skutek. Pak poznáme, že naše vlastní spravedlnost je skutečně jako špinavý hadr a že jedině Kristova krev nás může očistit od poskvny hříchu a obnovit naše srdce podle Jeho podoby.“

EGW 2SM – Vybrané spisy 117 „Nejdůležitější otázku, kterou by si měl každý člověk položit je: ‚Je mé srdce obnoveno? Je moje nitro proměněno? Jsou mé hříchy odpuštěny skrze víru v Krista? Jsem znovuzrozen?‘ “

Když Ježíš Nikodémovi objasnil otázku znovuzrození, Nikodém zatoužil je prožít. Jak by toho ale mohl dosáhnout? Ježíš mu na nevysovenou otázku odpověděl: **Jan 3:14–15** „¹⁴A jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka, ¹⁵aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“

EGW Touha věků 175 „Nikodém pochopil a přijal Ježíšovo poučení a vzal si je k srdci. Začal zkoumat Písmo jinak – ne proto, aby o něm mohl učeně hovořit, ale proto, aby mohl duchovně žít. Nechal se vést Duchem svatým a začal chápat nebeské království. Tak jako Nikodém musíme být i my ochotní začít žít novým životem. Kromě Krista, **totiž není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni.** **Skutky 4:12.** Vírou přijímáme Boží milost, ale víra není naším spasitelem. Sama o sobě nic neznamená. Je jen rukou, jíž se chytáme Krista, když si přivlastňujeme Jeho zásluhy – jediný

lék proti hříchu. Bez pomoci Božího Ducha nejsme schopni ani činit pokání. Písmo o Kristu říká: **Skutky 5:30-31** „³⁰Bůh našich otců probudil z mrtvých Ježíše, kterého jste vy pověsili na dřevo a zabili; ³¹toho Bůh jako vůdce a zachránce vyvýšil na svou pravici, aby dal Izraeli pokání a odpuštění hříchů.“ Pokání i odpuštění přichází od Krista.

Jak tedy můžeme být spaseni? Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak byl vyvýšen Syn člověka a každý, kdo byl podveden a uštknut hadem na něho může hledět a žít. **Jan 1:29** „Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak k němu přichází, a řekl: ‚Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.‘ “ Světlo kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch v nás pak skrze víru probudí nový život. Své touhy a myšlenky budeme podřizovat Kristově vůli. Dostaneme nové srdce a novou mysl podle Ježíšova obrazu, neboť On v nás probouzí ochotu cele se mu podřídit. Pak budeme mít Boží zákon zapsaný ve své mysli a ve svém srdci a spolu s Kristem budeme moci říci: „Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.“ **Žalm 40:9.**

V rozhovoru s Nikodémem Ježíš odhalil plán spasení a své poslání ve světě. Nikdy jindy už tak podrobně nepopsal to, co se musí stát se srdcem každého, kdo chce být dědicem nebeského království.

Nějakou dobu se Nikodém ke Kristu veřejně nehlásil, sledoval však jeho život a přemýšlel o jeho učení. Ve veleradě opakovaně mařil záměry kněží, kteří Kristu usilovali o život. Když byl Kristus nakonec přibit na kříž, vzpomněl si Nikodém na slova z Olivetské hory: „¹⁴Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, ¹⁵aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“ **Jan 3:14–15** Světlo onoho tajného rozhovoru ozářilo kříž na Golgotě a Nikodém poznal v Ježíši Vykupitele světa.

Po Kristově nanebevstoupení, když byli učedníci pronásledováni a rozehnáni, Nikodém neohroženě vystoupil do popředí. Využíval svého bohatství na podporu mladé církve, o níž si Židé po Kristově smrti mysleli, že zanikne. V době největšího nebezpečí byl tento kdysi tak opatrný a pochybující muž pevný jako skála. Povzbuzoval učedníky ve víře a svými penězi přispíval na šíření evangelia. Lidé, kteří si ho dříve vážili, jej pronásledovali a vysmívali se mu. Nakonec zchudl, ale jeho víra, která se zrodila při nočním setkání s Ježíšem neochabla. Nikodém vyprávěl Janovi obsah rozhovoru s Ježíšem a Jan jej pro poučení milionů dalších lidí zaznamenal. Pravdy, které zazněly v onu noc, kdy se židovský vůdce přišel ptát „obyčejného“ galilejského učitele na cestu života, jsou dnes stejně důležité, jako byly tehdy.

První krok k získání věčného života tedy je, že se musíme narodit znovu.